

Arrest

nr. 135 998 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 17 augustus 2010 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 135 995 van 9 januari 2015.

1.5. Op 23 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. Op 23 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23/07/2010 en op 29/05/2012. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Hoeselt geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hiervan heeft hij echter geen gebruik gemaakt. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

De verzoekende partij licht zijn middel als volgt toe:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoeker op 23.07.2010 en op 29.05.2012 reeds naliet om gevolg te geven aan de bevelen, wordt er hem een inreisverbod opgelegd voor de maximumduur van 3 jaar.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

Om humanitaire redenen kan er namelijk afgeweken worden van het opleggen van een inreisverbod, of indien er toch een inreisverbod wordt opgelegd, heeft de Staatssecretaris de mogelijkheid om een termijn onder de maximumperiode van 3 jaar op te leggen.

In casu gaat het om een man die reeds gedurende dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft. Bovendien is verzoeker een koptische christen die bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging riskeert. Het is onduidelijk waarom er in casu voor gekozen wordt om alsnog de maximumtermijn op te leggen. De motivering die formeel weliswaar in de bestreden beslissing werd opgenomen, stelt verzoeker op materieel gebied niet in de mogelijkheid om te begrijpen om welke redenen er toch gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden."

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 23 juli 2010 en 29 mei 2012. Verder motiveert de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk " *Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Hoeselt geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hiervan heeft hij echter geen gebruik gemaakt. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.*". Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor drie jaar heeft gekozen. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan, zoals ook door de verzoekende partij wordt erkend in zijn inleidend verzoekschrift, waar zij stelt dat de motivering, die formeel in de bestreden beslissing werd opgenomen, haar op materieel gebied niet in de mogelijkheid stelt te begrijpen om welke redenen er gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar. De verzoekende partij meent dan ook dat aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, de materiële motiveringsplicht geschonden wordt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. *De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.5. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift voornoemd artikel en wijst er op dat zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dit niet impliceert dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, dat om humanitaire redenen er afgeweken kan worden van het opleggen van een inreisverbod of, indien toch een inreisverbod wordt opgelegd, de Staatssecretaris de mogelijkheid heeft om een termijn onder de maximumperiode van drie jaar op te leggen, dat het *in casu* gaat om een man die reeds gedurende dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft en hij bovendien een koptisch christen is die bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging riskeert, dat het onduidelijk is waarom er *in casu* gekozen is om de maximumtermijn op te leggen, dat de motivering haar op materieel gebied niet in de mogelijkheid stelt te begrijpen om welke redenen er toch gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar.

3.6. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.7. *In casu*, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden, *zijnde 'alle omstandigheden eigen aan het geval'*. Er wordt bij de bepaling van de duur in de bestreden beslissing immers enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid, met name dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, dat zij geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek doch hier geen gebruik van maakte.

3.8. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de omstandigheden bevindt waarbij haar een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, doch meent zij dat, gelet op het dertienjarig verblijf en het feit dat zij een koptische christen is die vervolging riskeert bij terugkeer, het onduidelijk is waarom gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor de toepassing van de termijn van drie jaar enkel in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan twee aan haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat zij geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek doch hier geen gebruik van maakte. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”*, zoals het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde dertienjarig verblijf - element dat aangehaald werd in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet - en het in het verzoekschrift aangevoerde onveiligheidsgevoel als christen in Egypte - element dat werd aangehaald bij het invullen van het identificatieformulier door de gemeente Hoeselt en dat werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2012, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier -, door verwerende partij is rekening gehouden.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vevat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.10. Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat het gegeven dat de verwerende partij de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde elementen reeds beoordeelde in de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voornoemde artikel 9bis, de verwerende partij niet vrijstelt van de verplichting om rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”* bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Immers heeft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar verderstrekkende gevolgen dan een beslissing waarbij de verzoekende partij een machtiging tot verblijf geweigerd werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er dan ook op dat een beoordeling van elementen in het licht van de vraag of deze elementen verhinderen dat men een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in het land van herkomst niet kan gelijkgeschakeld worden met een beoordeling van elementen in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod, waarbij het de vreemdeling verboden wordt voor die bepaalde duur het Belgisch grondgebied te betreden.

3.11. Van enig individueel onderzoek waarbij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden wordt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* ter zake is geen spoor.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het verweer dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, laat niet toe anders te besluiten.

3.12. Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER